

Sobre els Bateigs

Malauradament, hem de convenir que, dins la vida de molta cristians, certs sagraments s'han anat convertint, per la concomitència nd'ua sèrie de factors o de circumstàncies, en unes pràctiques més o menys rutinàries o bé en simples actes de tipus social, desvirtuant així llur essència i llur sentit.

Dies enrera, ens queixàvem de la forma com certa gent celebra la bella diada de la Primera Comunió de llurs infants.

Avui, volem dir quatre paraules sobre el bateig, el qual també, de mica en mica, va perdent el caire de signe de vida que Déu li donà per a convertir-se igualment en un acte més de relació social.

I més que parlar del bateig en sí (que podria donar-nos tela per a estona) volem cridar l'atenció sobre un punt que considerem vital: l'elecció dels padrins.

Són molt poques les persones que posin cura en aquest punt. Una vegada més es deixen endur pel corrent i pel costum establert.

I per això veiem que, generalment, són escollits els avis de la criatura. A nosaltres, els avis ens mereixen tots els nostres respectes, però modestament i alhora honradament en que, a més a més d'ésser una pràctica viciosa, és força contraproduent.

No creiem pas necessari haver de dir les obligacions que contreen els padrins amb llur fillol. Obligacions tant de caire espiritual, molt accentuades i importantíssimes, com de tipus material.

Siguem, doncs, sincers. Poden els avis, el dia de demà (i suposant que visquin) dur-les a terme? Malgrat que ens requi, hem de confessar que no.

S'imposa, per tant, renovar fórmules que, per tradicionals i arrelades que siguin, considerem caduques.

S'imposa fer una revisió a fons de moltes coses. I els cristians no ens de deixar arrossegar per la rutina ni pels sentimentalismes, quan aquests poden desvirtuar i, fins i tot, fer perillar l'essència i la finalitat de les nostres coses més sagrades.

I en el cas que tractem, tots els infants necessiten uns padrins joves, siguin o no siguin de la família, amb una sòlida formació religiosa i humana que els permeti de fer de veritables segons pares, en tots els ordres i aspectes, sempre que calgui.

Creiem que val la pena que els pares de debó reflexionin seriosament sobre tot això, quan es trobin en el moment d'haver de designar nous padrins.

R. Munné i Coll

espiritualitat

Per Crist...

Hi ha un únic camí que mena vers Déu: Crist, el Senyor. Semblaria innecessari repetir aquesta veritat tan bàsica de vida cristiana si no fos que moltes persones es creuen cristianes sense creure en Crist. Es un fet: hi ha qui vol anar a Déu directament, sense intermediaris; els fa nosa Crist i l'Església. Volen entendre's solament amb Déu i es creuen -paradoxes? realment cristians tot i prescindint de Crist.

La veritat però és altra. No existeix altre camí de santedat vertadera que Crist. Es la porta i el Bon Pastor que sap els

camins dreturers. Déu ha volgut reunir totes les coses en Ell fentlo Germà gran de molts germans.

L'autèntic cristià sap que serà salvat si creu en Jesucrist, mort per les nostres iniquitats, i ressuscitat per la nostra salvació. Sap que, celebrant l'eucaristia, els misteris de Jesucrist es fan presents i la nostra unió amb Déu. Pare i l'Esperit Sant és la més autèntica realitat.

Per això acabem sempre les nostres coses dient amb l'Església: «Per Crist, Senyor nostre. Amén»!

L'actualitat té un nom: Berlin, altra vegada

En el nostre número del 14 de maig proppassat, consignàvem ja, com a nom de l'actualitat, el de l'antiga capital alemanya. I parlàvem de la persistència del perill de Berlin.

Ara, la febre ha pujat rabiosament. Tota comunicació entre el sector rus i els sectors occidentals ha estat suprimida. Aquells que viuen a un sectors i treballen a l'altre, no podran concórrer al seus llocs de treball. Aquells familiars i amics separats per la ratlla divisòria no podran veure's, parlar-se, abraçar-se...

I això, perquè Per evitar la fugida d'homes del sector oriental als occidentals?; per plantejar un problema als polítics occidentals i oferir després una solució a canvi d'una concessió avui inabastable?

Pensem, avui, en els homes i les dones que viuen sota el cel encapotat de Berlín. Pensem en els infants que juguen i riuen en els parcs, les places, els carrers i les llars berlinesos. Homes, dones i infants convertits en joguina d'interessos polítics, que a ells els importen ben poc. Malhauradament, la situació es repeteix sovint. Molts homes i molts pobles són joguina d'interessos polítics o econòmics. Més que per a servir els homes i els pobles es lluita, es treballa i es predica per a posar-los al servei d'un interès determinat. I si es creu convenient imposar-los restriccions i limitacions a la seva llibertat o a qualsevol dels seus drets per a servir a aquell interès o per a imposar o perpetuar una situació de poder, els drets i les llibertats són conculcats per la violència o la coacció.

Pensem en els homes, les dones i els infants de Berlín i en totes les víctimes d'aquells que, engegats per l'afany de poder o per una idea, més o menys brillant, obliden els seus germans.

L'amor dels altres La primera condició, per bé que sembli paradoxal, és que per estimar cal ésser estimat. A l'ésser humà, si vol estimar, li cal aquest mínim de felicitat que el fet de saber-se estimat proporciona. Es una mica com si la nostra reserva i la nostra capacitat d'amor als altres estigués feta de l'acumulació en nosaltres de l'amor que els altres ens tenen.

P. A. M. Herry, O. P.